„FRONTOM", Lwów, Kurkowa 8.

Ч. 3 (13). Львів, 20 січня 1937 Рік II.

10 гр.

фронтом!

ЧАСОПИС БОРОТЬБИ З КОМУНІЗМОМ МАРКСИЗМОМ І МАТЕРІЯЛІЗМОМ

Передплата:	В КРАЮ:		ЗАКОРДОНОМ		Число розрах. переказу 237
	річна	3·50 зол.	річна	30 фр. фр	
	піврічна	1·80 зол.	піврічна	15 фр. фр	
	чвертьрічна	0·90 зол.	чвертьрічна	8 фр. фр	

22 СІЧНЯ

ЦЕ СВЯТО ЗЛУКИ УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ І САМОСТІЙНОСТИ УКРАЇНИ. ЗЛУЧІМ У ТОЙ ДЕНЬ СВОЇ ДУШІ ТВЕРДОЮ ВОЛЕЮ, СЕРЦЯ ПАЛКОЮ ВІРОЮ, РУКИ РІШУЧОЮ ПОСТАНОВОЮ САМІ ВИРІШИТИ СВОЮ ДОЛЮ.

Дивогляди совєтської конституції.

ЯК ВИГЛЯДАЄ У ПРАКТИЦІ РОЗРЕКЛЯМОВАНА СТАЛІНСЬКА КОНСТИТУЦІЯ.

Наші читачі знають напевно, що конституція — це основний закон держави, правила, якими вона живе й управляє. Знають напевно і про те, що 25. листопада ц. р. ухвалили конституцію Совєтів. Знають, як обосновував її Сталін. Знають напевно теж, яка була дискусія: починалася кожна „воахваленієм" Сталіна, потім ішла понура картина старої Росії, потім світлі перспективи СССР під компартією і кінчилася знову похвалою Сталіна. Все це було таке нудне, вирежісероване заздалегідь і однакове, що журналісти зівали й від другого дня не приходили до салі нарад.

Такіж нудно-ідіотичні були промови: **Літвінова**, що плів байки про те, як фашисти не дозволяють Совєтам вести голубину політику любови й миру, **Молотова** про єдину справжню совєтську конституцію, бо мовляв на заході конституції — це обман народу, командармів **Орлова**, що не вмів закрити катастрофального стану сов. фльоти й годував слухачів обіцянками та **Хріпіна** про безконкуренційність сов. летунства з його можливістю набрати 100.000 летунів і инші. Ще найцікавішою була заява Молотова, що

в СССР нема й не сміє бути ніякого антисемітизму, бо жидам большевики завдячують багато, а Сталінський закон з 1931 р. карає за антисемітизм смертю,

отже дуже щира заява „з катедри" про ролю жидівства в Совєтах і компартії, та дві заяви „представників" — точніше наставників — України: **Косіора і Любченка.** Останній, як типовий зразок раба-хахла, здобувся тільки на похвали та лизунство Сталіна і вже більше відваги мав Косіор, який признав, що

українські націоналісти в Україні ведуть боротьбу з Совєтами на життя і смерть, що це небезпечні вороги та що вони намагаються творити навіть в сучасних умовинах окрему культуру,

а на неї годі дозволити, бо є єдина пролетарська культура для всіх народів СССР.

Потім була 3-денна перерва, купа оплесків і компліментів Сталінові і — кінець. Ще хіба цікаве те, що конституцію видали у 20 міліонах примірників тоді, як

діти у школі не мають зшитків і як учитель не може дістати підручників, бо їх на нічім друкувати.

Кінець, крапка. Це тільки, поки життя не взяло в обороти нової конституції та не виказало, що це

черговий блахман, бо останній — стахановщина — починає недописувати.

ЯК ТО Є З „ДЕМОКРАТИЗМОМ" І „ВЛАСНІСТЮ".

Нова сталінська конституція має чотири основні частини:

1. власність, 2. взаємини нац. республик, що творять і централі СССР, 3. вибори і 4. громадянська свобода.

Всі ці чотири частини розреклямовано, як незвичайну **демократичність** сталінської конституції, хоч сталінські докази демократичности його „конституції" не позбавлені справжнього гумору. Демократизм в Европі, казав Сталін, неможливий, бо робітники там не мають „відповідних приміщень для зборів, добрих друкарень, досить паперу висо-

кої якости й т. ин.". Мимволі пригадується фотографія двох скринь, в яких спить двох совітських робітників, кількість метрів, що припадає в мешканні на одного совітського „демократа", неможливість для „уряду союзної республіки" дістати навіть кільо паперу без дозволу московської централі, неможливість для совітського підданця порівняти папір „Ізвестій" з папером останнього робітничого професійного листка в Европі, повна залежність кожного працівника від державного підприємства в СССР, недавні розстріли найвищих совітських достойників і багато инших ілюстрацій совітського „демократизму", завершеного тепер „сталінською конституцією". Оцінити гумористичність сталінських висновків в повній мірі совєтські підданці, відтяті китайським муром від цілого світу, очевидно, не всі можуть, але критика доповнень до проєкту конституції, спеціяльно у справах поневолених націй, просто перечить людському розумові. Цих доповнень з самої України прийшло 27.000. А тому, що не самі, очевидно, українці відзначаються критичним духом, можна собі приблизно уявити, скільки доповнень прийшло з цілого СССР, і яку геніяльність виявив „великий Сталін", щоб з ними зазнайомитися та на них відповісти.

Менш більш так само гумористично виглядають „підстави" конституції в подробицях і практиці. З параграфами про **власність** вже сьогодні має совєтська преса чимало мороки, бо чорт його знає, як погодити їх з ідеєю комунізму — спільности усіх дібр. Важко цій пресі згодитись з тим, що

це чистий „ухил" в бік „дрібноміщанських інстинктів"

і хоч вона намагається доказати, що сов. власність не така, як деинде, бо мовляв — це ощадности працюючого, а не користання з чужої праці, то водночас „Ізвєстія" не знають, що зробити зі спадщиною, яку конституція признає і **яка є чейже тільки й виключно користанням з чужої праці.** Так само ідіотичний параграф 10-ий конституції про заборону експльоатувати чужу працю не знає напр. як погодитись з параграфом про власність у випадку, коли сов. громадянин будує дім. Тоді він сам не може цього робити, користає з допомоги, отже — експльоатує чужу працю. Отже? Але таких ідіотизмів є більше: чорт його знає, як напр. погодити випадок, що його описує „Соц. Земледеліє" з 30. грудня 1936, і який мав місце у Курщині. Колгоспний закон тієї округи дозволяє мати колгоспникам тільки по 1 корові і 2 штуки з прихову. Ба, але параграф конституції про власність не каже, щоб заборонено було йому мати більше. Отже, що робити, як він мавби більше? Викинути з колгоспу за злочин проти колгоспного закону, наказати зарізати надвишку, відібрати для колгоспу? Алеж це противне конституції!

Словом — балаган, що хай йому біс. Автім з тією власністю дуже паршиво, коли є в одній сов. Україні ще сьогодні 89.000 безкорівних господарств...

„СВОБОДА" ВИСТУПИТИ И ЦИФРИ, ЩО КАЖУТЬ ПРАВДУ.

Не інакше є і з другою основною частиною конституції. Вона м. і. говорить в 17. параграфі, **що кожна зі союзних республик може виступити зі СССР.**

Добре, але виступити можуть схотіти тільки хіба некомуністи, а в СССР вся влада в руках комуністів і вони одні мають голос (126 параграф тієї конституції). Сталін просто глумився з цього параграфу, коли казав, що відмовляється викинути з конституції його (як цього деякі найправовірніші хотіли), мовляв „нема ні одної республіки, яка хотіла б вийти із складу СССР"; так само він відмовлявся викинути й розділ про рівність всіх союзних республік, бо у союзі „нема такої республіки, що гнітила б іншу". Піднести автономну республіку до рівня союзної не можна — казав —, не зважаючи на її можливу господарську та політичну зрілість, бо автономна республіка, оточена іншими совєтськими республіками, виступити з СССР не може. До можности-ж виступлення кількох республік із Союзу разом, „геніяльний" Сталін просто не додумався. „Кримська автономна совєтська республіка", справді, навіть дуже окраїнна, але не національна, бо татари там більшости не мають. Її бажання й можливости приєднання до України пан Сталін, очевидно, не припускає, зрештою її й не питали, коли відокремлювали від України. Є ще й інша окраїнна республіка, наприклад, Бурято-Монгольська, але малих республік відокремлювати не можна, бо вони можуть зробитися легкою здобиччу „хижих імперіялістів". Здобиччу, хоч і зовсім не легкою, московського імперіялізму зробилась справді Велика Україна, але не малі прибалтійські держави. Та чи для конституційних фантазій пана Сталіна писана історія?

І взагалі — дуже цікаві про цей параграф ще й цифри.

Ось вони:

У склад СССР згідно з новою конституцією входять: **11 союзних республик, 22 автономних республик і 9 автономних областей.** З цього числа лиш 3 республики а то: українська, російська й білоруська є **славянські,** усі останні як: грузинська, азербейджанська, татарська, козакстанська і т. д. є **неславянські.**

Законодавче тіло (парлямент) буде складатись з Ради представників цілого Союзу і з Ради національностей. До Ради представників вибирається один на триста тисяч населення, тому вона буде нараховувати біля 540 послів. До Ради національностей вибирається по 25 від кожної союзної республики, по 11 від кожної автономної республики і по 1 від кожної автономної области, разом 526 представників. Законодавче тіло буде складатись з біля 1070 осіб.

Що з цього виходить?

Україна зі своїми 36 міліонами населення, могла б вибрати до Ради Союзу — біля **120,** а з 25 представників до Ради національностей могла б мати **145 своїх представників, або одну сьому частину Ради.** Однак з огляду на встановлення одного громадянства СССР і на те, що кандидатів призначує комуністична партія, представниками України можуть вийти: грузини, татари, москалі, жиди і т. д.

Йдім далі.

До Ради національностей висилає Україна зі своїми 36 міліонами населення — 25 заступників. Саме стільки (25) висилає теж грузинська республика з числом населення всього 2 міліони. Можна б припускати, що голова держави СССР Сталін, сам грузин, протегує свою батьківщину. Але як що порівняємо, що і татарська з 3 міліонами й російська совєтська республіка з 70 міліонами населення висилають теж по 25 заступників, мусимо дійти до переконання, що оця виборча аритметика має куди глибше значіння.

Три словянські республіки: українська, російська й білоруська мають ра-

А „петлюрівці" таки є!

„Оніфор" подає з Букарешту таке звідомлення совєтської преси: Транспортна колегія Найвищого Суду СССР почала в Оренбурзі дня 21-го грудня справу бувших керманичів Оренбурської залізниці. Їх обвинувачували за протидержавну роботу, спрямовану на ударемлення переведення паротягів з нафтового на вугільний опал та дезорганізацію руху поїздів. Обвинувачені розвинули акцію в напрямі пониження всіх норм руху. Вони отверто агітували серед робітників проти додержання цих норм, скликали для цього спеціяльні наради та організували протисовєтський рух, вони поминали також свідомо досвід стахановців-кривоносівців.

Обвинувачений Рябоконь, колишній петлюрівський міністер шляхів, вже був раз засуджений за шкідництво на десять років вязниці, свідомо давав по лінії накази, які дезорганізували льокомотивну господарку. Колишній шеф служби руху Пашкевич, який колись служив „у бандах Петлюри", по шахрайськи викривлював накази народнього комісаріяту шляхів. Суд признав винним Рябоконя, Пашкевича та інших у контрреволюційнім саботажі і шкідництві і засудив Рябоконя на 10 років вязниці, Пашкевича на 7, меншевика Чиркова на 4 і Подшилькова на 2 р.

Про слушність присуду при тім неладі, який панує на совєтських залізницях, нема очевидно, що й казати. Але для московської справедливости дуже характеристично, що „петлюрівці" дістали більш як удвічі тяжчі кари ніж їхні шефи, очевидно, більш „винні" за нелад на залізниці.

Вартий уваги також той факт, що совєтські залізниці переходять з нафтового опалу на вугіль. Він свідчить про поганий стан совєтських фінансів, які в значній мірі живляться експортом нафти, а її добуття уряд не може піднести у вистарчальній мірі. Московський уряд намагається також пограбувати українські копальні вугілля, заки ще втратить Україну.

зом населення 115 мілонів і висилають разом 75 заступників. Усі останні, неслов'янські нараховують населення 55 мілонів і висилають 451 заступників. Так асекуруються „власть імущі" — на всякий випадок, проти слав'янських народів, між ними особливо проти українців.

Мова чисел — ясна: **комуністична влада тримається штучно при допомозі неслав'янських народів.**

З цеї постанови нової конституції ясно видно, що **СССР перетворився в унітарну, централістичну, комуністичну державу**, що усі союзні республіки, втративши власне громадянство, землю та право вирішувати свої власні справи, перестають існувати й що сама назва такої чи іншої республіки залишається пустим звуком, а отже пустим звуком лишається й надалі т. зв. самостійність Радянської України, навіть в тій новій „найбільш демократичній" конституції.

А ЩО Є ЗІ СВОБОДАМИ И ВИБОРАМИ?

Є ще дві останні підставові частини конституції:

вибори і громадянська свобода.

Є отже на папері загальне, рівне, безпосереднє й тайне голосування, але коли робітники домагаються виконання конституції хочби тільки щодо тайности голосування (з цього бачимо, які щирі були всі дотеперішні голосування!), „Ізвестія" називають їх

контреволюціонерами.

Щож до решти прикметників голосування, то про них, як і про громадянську свободу, отже свободу вислову, друку, зборів і т. д. вирішує безапеляційно 126 параграф конституції. Він каже:

„Єдиною й легальною партією у СССР є комуністична партія".

Отже тільки члени тої партії можуть бути виборцями і вибраними, тільки для комуністів є свобода слова, друку, зборів. Все інше є нелеґальне й карається законом.

Люди! **Ми вже бачили неодну брехню й неодин блахман комуністів.** Але скажіть щиро:

Бачили ви більш лайдацьку, рафіновану й набундючену брехню, як советська конституція Сталіна?

Голову даємо, що ні.

Андрій Бобак.

Кошляки — це вже не жарти.

ПРОБА ПОВТОРИТИ НАСТАСІВ.

В селі Кошляки, пов. Збараж арештовано 7. січня 1937 р., відомого комуністичного агітатора Сікору. Рівночасно в селі Токи, пов. Збараж, де „нема" комуністів, тільки „хлопи-радикали" арештовано девятьох „каменярів".

Арештовано їх ось за що: В звязку з подіями в Настасові слідство виявило, що подібний подвиг як у Настасові підготовляли комуно-радикали з Кошляк і Токів у селі Токи. А саме: мали вони в означений час підпалити „буржуїв" в Токах та замордувати немилих їм людей — провідника націоналістів Костецького й учасника нападу на советський консулят у Львові Ярослава Штойка, зрештою скомпромітованого в процесі Лемика й тов.

Саме в переддень здійснення цього пляну — змовників арештовано. Переведено труси й при тім знайдено у токівських каменярів шапіроґраф, на якому друкували летючки, в яких вихваляли Сталіна та большевицький рай. Ближчі подробиці — покищо в тайні, з огляду на слідство. Ходить при тому цікава поголоска. Перед кількома місяцями один з членів виділу і „душа" т-ва „Каменярі" в Токах, на прізвище Клепань, перейшов разом з ріднею до большевицького раю й там остав. Говорять, що саме тепер бачили його, як він блукав на токівських полях.

Як бачимо — це вже справді не жарти. Це вже система. КПЗУ видумало для наших земель таку настасівську форму виступу. Від цього стає волосся на голові, але від цього мусять теж затиснутись руки на дубинах:

Комуні зась до наших сіл! Комуні годі тут володовитись і господарити, як за Збручем!

Хто справді має владу в Совітах?

Кровожадний Сталін є на ділі лялькою в жидівських руках і підлягає жидівській контролі. Його найблищі співробітники — це жид **Куйбишев**, що є предсідником партійного суду й **Каґанович** — заступник Сталіна і водночас предсідник політбюра. Політбюро, це найважніша інституція в Совєтах і влада її насправді необмежена. Товаріща Сталіна жидки контролюють не тільки в політиці, але й у приватнім житті, бо має він **за жінку доньку Каґановича**, який на ділі є диктатором царства червоної зірки. Сталін є тільки фірмою і параваном. Що в червонім раю всі важніші становища належать до „вибраного народу" це факт. Ось зразки: донедавна шефом ҐПУ був жид **Яґода**, важкого промислу жид **Бейк**, леккого промислу жид **Фушман**, деревного промислу **Ґрінштайн**, банків **Кальманович**, цивільного летунства **Гольцман**, прохарчування **Розенблюм**. З міністерств є в жидівських руках такі: закордонних справ **Літвінов-Валах Фінкельштайн**, закордонної торговлі **Розенгольц**, міністерство комунікації **Рухімович**, хліборобства **Яковлев**, праці **Ціхон**, суспільної опіки **Ґрасман**. На 27 послів і амбасадорів СССР 16 обсаджено ріжними Срулями й Абрумками, які свойого походження не замаскують християнськими прізвищами. От тепер ясно, чому жиди такі приклонники комуни: це тільки форма жидівського імперіялізму.

Система КПЗУ в Галичині.

Через кого?

Мій батько придумав таке, щоб усі околоти порізати на січку і продати на податок.

Вивезли ми січку, як золото і стоїмо на торговиці. Що тільки надійде який жид, що візьме оглядати, завжди каже, що січка має „ґанч". Одному за суха, іншому за вогка, то за дрібна, то загруба, затемна, заясна, засмічена, непашна, нездала, „некашерна" і т. д. Це все мене не дуже лютило, бо я вже дещо звик до того, що жиди свою тандиту прихвалюють попід небеса, а ганять і беруть за безцін працю селянина.

Але врешті й мені урвався терпець, і коли прийшов худий, високий з рудою бородою жид, коли взяв на руку січку, почав нюхати й говорити, що не свіжа і стухла — цього мені було вже забагато і я зі словами: — Брешеш! На, понюхай краще! — вдарив жида знизу по руці так, що вся січка влізла йому в бороду й у ніс, який сторчав, ніби крива ковбаса на жердці. Жид почав пчихати і клясти, а приявні сміялися. Вкінці жид каже мені так:

— Ти мой! Не будь таке велике фіфак! Знаєш шьо я тобі буду сказав? Через таке герой, як ти, Укроіни впало.

— А то чому? — питаю.

— Бо ну! Як ваше гуси-сюси і патлюри зачили собі з жидами починати, то жиди зробили велике райвех до Америка. А там є багато жидів-мілонер, яке дало велике рошу для ваше вороги і вони мали збруя, харч, мундур, ґаз і воропляни. Українцям того було брак і невстояли. Ферштай?

— Так! Я тепер „ферштей"!

О, я тепер добре розумію, хто доложив динаміту до нашої руїни. Ті, що живуть з нашої кервавиці, як перстенець з конюшини. Знайте й памятайте те, що сказав мені жид у Станиславові: що через жидів упав Петлюра, впала Україна.

Марко Гарапа.

„СПЕКУЛЯЦІЯ" ПАНА БОКА.

Довгі літа був на вулиці Руській у Львові жид фризієр Бок. Багато українців ходило до нього тай тепер іще багато ходить, хоча в ринку є фризієр українець. Аж цього року вилізло шило з мішка і вийшло на яв, який мудрагель той жидок. Саме цього року купили українці каменицю ч. 10, в якій містилося фризієрське заведення Бока. Жидок, щоб не платити українцям комірного, переніся одне число низче тільки з тієї причини. **(гр.).**

Діявольська робота.

ЯК ВИГЛЯДАЄ КОМУНІСТИЧНА РОБОТА, ПРО ЯКУ ПЕРЕСІЧНА ЛЮДИНА НЕ ЗНАЄ.

2.

На основі практики в революційній роботі в Росії та згідно з докладними вказівками комінтерну, КПЗУ розбудувала цілий плян конспірації, який вивчають на окремих курсах. Чого вчать на них, це видно з такої інструкції для курсів відпоручників партії:

1. Цікавих слід вважати підозрілим елементом. Не треба теж бути спочутливим, якщо вони обидяться чи розлютяться відмовою. Хай обіджаються, а їм треба вияснити, що й найкращий товариш не мусить всього знати.

2. Псевдонім. Члени партії обовязані мати партійну кличку. Хто працює водночас на кількох царинах, повинен мати окрему кличку у кожній.

3. Точність. Конспіративна робота вимагає точности в кожній, навіть найменшій роботі.

4. Нелегальні „хати". Про них можуть знати тільки довірені товариші. Обережно зі світлом у них. Не сміє бути в них телефону, бо розмову можуть підслухати. До „хат" сходяться тільки заприсяжені товариші. Поводитись, не звертаючи на себе уваги і якмога менше входити й виходити.

5. Сиґнали з „хати". Чи хата „чиста", чи ні, дають знати відповідно уставленим на вікні вазоником і відвідувач з вулиці знає — безпечно, чи ні.

6. Адреси в хатах. Треба раз-у-раз відмічувати, що в „хатах" не сміє бути ні адрес ні будьяких записок. Потрібні для роботи адреси, речинці й доручення мусять товариші вивчити на память.

7. Підготова до сходин. Заки йдемо на сходини, зустрічі в хату, перевірити точно кишені, чи не має чого підозрілого. Йдучи вулицею, перевірювати раз-у-раз, чи не має аґентів, але робити це непомітно. Вважати на одежу прохожих, щоб пізнати її знову. Зокрема давати позір на молодих людей, бо поліція вживає їх найчастіше. Вулицю обсервувати з вікна або прикурюючи папіроску, теж на переходах впоперек вулиці (оглянутись, нібито за самоходом, чи немає шпіцлів).

8. Поздоровлення на вулиці. Якщо це не конечне, товариші не здоровлять себе ні на вулиці ні будьде у приявi посторонних людей.

9. Конспіративна хвилина. На кожних нелеґ. сходинах наказати перед обговорюванням справ орґанізації т. зв. конспіративну хвилину. В конспіративній хвилині обговорюємо, що робитимемо на випадок нечайного наскоку поліції.

10. Кілька загальних правил: 1. Не передавати адрес, кличок та орґанізаційних доручень ні поштою ні телефоном, 2. Не роздаровувати світлин, 3. Нелеґальний робітник не сміє робити зі своєї тайни сензації й не позувати, його поведінка має бути гладка, 4. Пристосувати своє життя до окруження, яке нам доручено для роботи, 5. Не пити в коршмах, не робити знайомств.

ШИФРИ.

КПЗУ постійно вказує на те, що письмовий матеріял — найбільш небезпечний ворог конспіративної орґанізації та доручує у крайнє конечних випадках послуговуватися виключно **шифром** — замаскованим письмом. Власне ніщо так не характеризує підземного характеру КПЗУ, як те, що її відпоручники, відповідальні керівники, комсомольці й терористичні ґрупи вживають тайного письма. Ці тайні письма, псевда та цифрові шифри мають маскувати високолайдацьку і злочинну роботу комунізму.

Шифрування починається від вживання ріжних псевд та прізв для означених партійних установ, політичних ворогів, державних орґанів і т. д., що їх не хочуть явно раз-у-раз відмічувати.

ЕССАД БЕЙ.*)

Соловки - святий острів

(Про „полонених" у таборі ҐПУ.)

Життя полонених зорґанізоване на військовий лад. На цілому острові проголошений стан облоги та воєнний стан, і кожний полонений вищої катеґорії має право без ніяких короводів розстріляти кожного звичайного полоненого. Звичайні полонені поділені на відділи й живуть у бараках, яких ніколи не опалюють як-слід і не чистять. У бараках полонені сплять почасти на підлозі, бо тапчанів здебільша не стає. Проти страшного зимна вязні утворюють так звані „теплові ґрупи", від чотирьох до пятьох людей у ґрупі, з тим, що ці чотири або пять людей сплітаються вночі між собою руками й ногами, щільно притулюються тілами один до одного й таким чином стараються утримати природнє тепло тіла. Робітний день починається в шостій годині ранку. Полонених будять і приносять їм у заржавілих збанках теплу воду. Ця тепла вода править їм за снідання. Коли снідання покінчиться, полонених виводять надвір і уставляють у ряди. Зявляється чекіст, що має службу, і всі полонені, єпископи, купці та злодії, мусять потім робити військову муштру.

Після муштри подають полоненим до відома їх завдання на день. Робітний день на Соловках необмежений. Він тягнеться так довго, поки полонений не покінчить визначеного йому завдання. При розподілі роботи не звертають уваги ні на вік, ні на фізичний стан полоненого.

Пізно вночі повертаються полонені до бараків, утворюють свої „теплові ґрупи" і, коли їм поталанить, сплять до самого рана в брудних приміщеннях, що кишать від нужі. Але полонених раз-у-раз будять серед ночі, щоб зробити якусь спішну роботу, що, звичайно, ніякого ніякого поспіху не вимагає. Полоненим за їх роботу не платять. Правда, не всі полонені сплять у бараках. Якщо знаходиться місце, їх приміщують по церквах. Колишні церкви — без тапчанів, із брудною, ніколи не митою підлогою, містять сотні полонених. Вівтарі цих церков перемінено на відхідні місця. А що це — богохульство, то по церквах інтернують залюбки християнських священиків. Образи святих або повиношено з церков, або вони там висять, покриті всякими сороміцькими написами.

Коли котрийсь із нещасних упаде під тягарем роботи, то карають не тільки його самого, а й цілу ґрупу робітників, до якої він належить. Найлагідніша форма кари в Че-Ка — це нагаї. Підчас праці полонених примушують на очах наставників бити товаришів, що від перевтоми впали. Коли ж товариші цього не роблять, то їх теж бють за провину проти дисципліни. Коли й биття не помагає, то полоненого привязують до дерева, й то так, що руки й ноги обвивають довкола стовбура, а тіло тоді звисає, як у розпятого на хресті. Полонений висить так довго, доки не пообіцяє, що далі працюватиме. Для особливо непокірних Че-Ка видумала один із найжахливіших способів катування. Коли вони, не зважаючи на нагаї й звисання на дереві, все ж заявляють, що не мають сил працювати, то можуть залишити свою денну працю непокінченою, коли із смердючого глека, на очах доглядачів, випють секлини своїх товаришів-полонених.

Втекти із Соловецького острову ніякої змоги нема. Острів відрізаний від цілого світу. Тільки урядові пароплави з Кему сміють причалювати до його берега. Єдиний вихід із нестерпних мук соловецького животіння — це, коли полонений поповнить самогубство або себе покалічить. За самопокалічення карають суворими карами, нераз і смертю. А калічать себе полонені так, що сокирою, яку їм дають до роботи, відрубають собі руку, щоб стати нездатними до роботи. Смерть заподіяти собі важче. Полонених дуже пильно вартують, і за самогубство одного потягають до відповідальности цілу ґрупу. Полонений утікає у праліс і вішається, або біжить на лід, вирубує ополонку й скаче у воду. Коли хто покине місце своєї праці, його карають на горло. Через те, що фунта хліба на прожиток робітника, який тяжко працює, за мало, адміністрація табору згодилася для лісових робітників на збільшену пайку. На цю пайку складається тарілка оселедця та юшка з конятини щодня. Оселедці, здебільша, зігнилі, а сам вид юшки викликує огидження. Раз на тиждень дають конятину.

◆◆◆

*) Цей фейлетон—уривок з незвичайно цікавої книжки „змова проти світу — ҐПУ", яка тільки-що вийшла друком і небувалою арґументацією демаскує „людяність" та „рай" СССР. Ціна книжки 1.90 зол.

ЩЕ Є 200 КНИЖОК.

У Києві дзвонять дзвони

(про 22. січня 1919 р.).

Хто потребує реферату, робитиме доповідь, тому ця книжка необхідна. Висилаємо тільки 5 штук за 1 зол. Замовляти: „ВСЕСВІТ", ЛЬВІВ, КУРКОВА 8.

Цих псевд і призв дуже а дуже багато, вони їхні майже в кожній окрузі і часто їх змінюють — а вся ця мистецька замаскованість набирає повного значіння щойно з погляду цілости комуністичного заговору. І якщо поодинокі низові псевди та клички є прості й нераз дуже наівні, то з подивом треба відмітити нераз незвичайно штучні, збудовані за всіми правилами шифрів, властиві шифри КПЗУ. Якщо поліція попадала чи розгадувала ключ такого шифру, негайно зявлявся новий, а як зразок його можна подати й таку табличку-шифр, що його вживали в 1932 р:

Азбука латинки розложена на 5 ґруп по 5 букв:

a	b	c	d	e
f	g	h	i	k
l	m	n	o	p
q	r	s	t	u
v	w	x	y	z

Кожну з цих букв означують наперед числом ґрупи потім числом черги, отже a = 1.1, c = 1.3, i = 2.4, o = 3.4 і т. д. Навіть чисел не вживає компартія звичайних. Німецька компартія означувала цифри у шифрі так, що під слова „Гейл' Москау", зложені з 10 букв підложено, йдучи ззаду до переду, цифри від 1 до 10. Отже у = 1, а = 2, к = 3, с = 4, о = 5 і т. д.

Створюють теж шифри в КПЗУ в той спосіб, що пересувають українську азбуку на означену кількість букв взад чи вперед. Якщо так посунуть напр. 4 букви то А в азбуці буде в шифрі під Ґ, Б під Д, В під Є і т. д., а пишучи таким шифром, ставлять у даті його, або на початку цифру, яка показує, на скільки букв вперед посунути азбуку; якщо посунути на скількись місць азбуку взад, перед кількістю посунень дають 0. Отже 05 буде значити, що азбуку посунути взад на 5 букв, тобто Ґ в шифрі треба читати як А, Є як Г і т. д.

Практично майже нерозгадний шифр створюють у такий незвичайно простий спосіб: На сторінку якоїсь відомої тільки законспірованим книжки кладемо прозорий папір, зазначуємо на ньому колісцем першу й останню букву сторінки й потім такою чергою, як ідуть слова і рядки у книжці, точкуємо потрібні нам букви. Той, хто дістане такий шифр з зазначеною сторінкою, відчиняє на цій сторінці книжку, кладе виточкований „лист" і відчитує, зрештою з невинного тексту, передану вістку. Практично такий шифр, коли невідома книжка, майже годі відчитати комусь посторонньому.

Шифри устиннює КПЗУ і взагалі кожна партія безліч і вони прикривають її злочинну роботу.

Черговим разом напишемо про працю курієрів (звязкових) КПЗУ.

Червоний хрестик.

НАШ ПОКЛИК.

Погляньте, Вп. Передплатники, на свою адресу на цьому числі. Черговий хрестик — знак, що скінчилася Ваша передплата. Маємо до Вас довіря й висилаємо ще „ФРОНТОМ!". Віримо, що хоч дехто вже дістав два числа з хрестиком, тільки через неувагу не відновив передплати, бо чейже нема в нашій лаві таких, які хотіли б матеріяльно обезсилювати одиноку українську протикомуністичну трибуну „ФРОНТОМ!".

„ФРОНТОМ!" не обчислений на зиск. Ми скалькулювали передплату так (30 сот. місячно!), щоб він міг бути й у найбіднішого. Співробітники „ФРОНТОМ!" від 1-го числа працюють, не беручи ні сотика винагороди.

Вашими дрібними передплатами виходить і ширить свої ідеї „ФРОНТОМ!".

Не сміє й не може бути в нас післяплатників! Присилайте передплату! Ждемо!

Жід демаскує СССР.

НОВА КНИЖКА ПРО ЖИТТЯ В БОЛЬШЕВИЦЬКІМ „РАЮ".

Ця історія годиться, щоб їй посвятити навіть пів числа. В Парижі вийшла книжка Андре Жіда „Поворот з СССР" і — як пише преса — зробила враження бомби. *) Прочитали ми цю книжку й дивуємося: чому бомба? Адже проти

Андре Жід.

неї всі українські книжки про червоне пекло, всі Юрченки, Горські й безліч видань пів-научного характеру що найменш вагон динаміту. Чому бомба?

Пригляньмося. Андре Жід, один з найвизначніших письменників і публіцистів Франції, був типовою на наші часи людиною Заходу: його захоплювала сама думка, що в СССР щось твориться нове. Три роки тому він висповідався з цього в „Нувель Ревю Франсез" і як сам каже у книжці — став ентузіястом Советів. Це захоплення довело його до фотелю голови Міжнародного Комітету Товариств Приятелів СССР в Парижі. Большевики у свою чергу захоплювались Жідом. Це не був собі якийсь платний аґітатор, навіть представник — це була „фіґура", якої безкорисна велика амбасадорська служба, з його іменем і пером, вербувала їм тисячі прихильників. Андре Жід направо й ліво голосив своїм авторитетним голосом, що на руїнах царату зацвіло нове життя, яке створило близькі до ідеалу умовини для творчости людини і яке творить нову велику культуру й цивілізацію.

Як звичайно в таких випадках, Андре Жід тужив до раю, про який мріяв. В червні ц. р., коли вмер Ґоркій, не видержав. Поїхав. Совети вхопилися за нагоду: Жіда треба було використати як рекляму й розгорнути перед ним всю „пишність" соціялістичного будівництва. Розгортали, не дбаючи про заходи й енерґію. Хотіли показати великому гостеві „рай" з найкращого боку, заімпонувати йому й дістати за це від нього чергову стирту похвал і документів, якими можна було похвалитись у себе, мовляв — дивіться, хто дивувався нашими „досягненнями" й на зовні, мовляв — брешете всі, бо ось Жід був і бачив.

ЖІД БУВ І БАЧИВ.

Жід переїхав кордон повний ентузіязму. Преса Советів вітала його кожний крок величезними буквами. Жід брав участь у похоронах Ґоркого, виголосив палку промову, двадцять, тридцять промов, поїздив по всіх „комбінатах" і „строях", був у Москві й у рідному селі Сталіна, писав телеґрами з привітами до „вождя", громив „фашистів" на бенкеті в Сухумі на Кавказі. Був завжди чемний, ввічливий, оплески приймав з усмішкою, тією самою, з якою розпитував і пробував перечитись. Подобався всім і рахували на нього, як на $2 \times 2 = 4$, дарували йому навіть, що всюди впихав ніс і допитував.

Так було пять місяців. „Соціялістична країна прощає тебе з жалем, великий сину Франції" — писала „Правда", коли Жід виїздив. А Жід поїхав —

і в Парижі тріснула бомба!

ЖІД ОБСЕРВУВАВ.

Виявляється, що Жід не тільки говорив промови і всміхався. Расовий ґалієць, був він водночас пильним обсерватором і — як то кажуть — тримав „фасон" до кінця. Потім у Парижі почав давати свідоцтво правді.

„Якщо я раніше помилявся — пише він — то всеж краще визнати цю помилку, бо я відповідальний за тих, кого моя помилка звела. Є важніші речі, як

*) Andre Gide — Retour de l'URSS, стор.125, видання Gallimard, Paris.

я сам. більш важні, як СССР: це людство, його доля й культура..."

Я вже згадував, що для українців ревеляцій у книжці нема. Все те, що він пише, ми знаємо з досвіду, з безпосереднього сусідства, з наших публікацій. Жід потрібний нам остільки, що він зайвий раз підтверджує все те, про що пишемо всі — а що Совєти і їх прихвостні називають двома словами: „буржуазія врйот" (буржуазія бреше) і якими вам кине в очі безлично навіть наш комунар з Кошляк, Нагуєвич чи іншого Настасова.

ТРИ ГОЛОВНІ РЕЧІ.

Але що іншого для скомунізованого, снобівського Заходу. Там книжка Жіда має потрійну вартість: раз — Жід великий письменник, бувший ентузіяст Совєтів, людина з авторитетом, друге — Совєти показували йому все, що мали найкраще й найдосконаліше, на що тільки могли здобутись сучасні володарі, і третє — він підтверджує все, що досі писали про Совєтів „брехуни буржуазії", бо пише обєктивно, спокійно, не азії", бо пише обєктивно, спокійно, нескриваючи іноді ентузіязму (напр. про розбудову фабрик).

У висліді?

„Не думаю, щоб сьогодні існувала — пише Жід — ще будьяка інша країна, не виключаючи й Німеччини Гітлера, де думка булаб менше свобідна, більш придавлена, більш тероризована й більш закріпощена. Знаю: в СССР багато говорять про „самокритику". Я теж захоплювався нею здалека і мав на неї великі надії, але я швидко зрозумів, що вся вона зводиться до доносів і боязни, щоб не перейти „ґенеральної лінії". Самуж ґенеральну лінію не вільно критикувати. В СССР принято заздалегідь, що про все і про що хочете, може бути тільки одна думка.

І чого досягнено, витративши стільки зусиль, після такої боротьби, пролитої крови і сліз? Чи люди підняли хоч трохи голову? **Ще ніколи не були голови похилені так низько."**

ОБЛУДА Й ФАЛЬШ.

Те, що бачив Жід з культури, з матеріяльного й духового життя, в Совєтах — це його тільки обурювало. Всі „совєтські громадяне" живуть облудою, обманюють себе й інших. Живуть вони ніби відгороджені від світу муром, не маючи ніякого звязку з ним — й ніхто йому не хотів вірити, що на Заході живуть люди краще, що напр. підземну залізницю можна зустрінути в кожній столиці, а не єдино в Москві. Зокрема Жід жахнувся жахом свобідної людини, коли вглянув у життя письменників і мистців, у їх неволю, брутальну залежність людей, що творять під приказ, зі страху. У стахановщині не добачив нічого, як тільки спосіб наганяти обайдужілих, важких мас робітників до сякої-такої праці. Французькі робітники, напр., що їхали з Жідом, змінили на одну туру своїх товаришів у фабриці й негайно, не знаючи навіть про те, стали стахановцями. Низька заробітна платня, бюрократія, що влазить з чоботами в душу, що втовкмачує мешканцеві „раю" про нужду поза СССР — все це обурювало Жіда до глибини, а проте він всміхався до всіх, був джентельменом.

ПРОДУКЦІЯ Й ПОРТРЕТИ СТАЛІНА.

Жід пише про продукцію Совєтів, що це жахлива тандита, остільки більша, що безнадійна. Вона не має ніякої спонуки, щоб досконалитись, бо ніхто ні не вимагає кращої, ні нема конкуренції. „Держава — це продуцент, консумент і продавець" — в цьому замкнув Жід безнадійність продукції. Портрети Сталіна бачив Жід всюди: по всіх плотах, кінах, в салях і кімнатах на місці давних образів. Не міг до цього звикнути ні оком, ні душею.

Жід признає, що в СССР знесено кляси. Але признає теж, що на їх місце прийшли нові соціяльні шари, а з цих вищі понижують і використовують нижчих іще гірше, як колись. „Нема кляс — каже Жід — але є бідні люди, дуже бідні." І хоч йому показували тільки зразкові інституції, доглянув він і хмари беззахисних та нуждарів, що ходили в одних лахміттях. Їм присвятив останній розділ своєї книжки.

СВІДОЦТВО ПРАВДІ.

Жід не робить висновків у своїй книжці. Вони насуваються самі й роблять їх інші, як от редактор ліво-радикальної „Маріянн", яку годі підозрівати в ворожості до СССР. Він каже: „Після книжки Жіда СССР вже годі оборонити перед духом і совістю."

Свідоцтво правді, що його дав Жід — знак часу. Ряди приятелів СССР топнють і „будівничих соціялізму" ізолюють щораз більше. А Совєти приймили цю його правду так, що „Правда", яка захоплювалась Жідом до виходу його книжки, припечатала Жіда, проголошуючи відібрання йому почесного громадянства СССР і боліючи над його тостами та промовами, визнала його мішанцем перерафінованого француза з російським білогвардійцем.

Цим зробила Жідові рекляму, якої йому і його творові так було треба.

„Комсомол" — шило з мішка.

ІСТОРІЯ ОДНОГО ЗАТОПЛЕНОГО ПАРОПЛАВУ.

Помагаючи мадритському урядові, Кремль часто попадає в ніякову позицію у відношенні до свого населення.

В Европі відомо, що СССР помагає червоним еспанцям і зброєю і людьми і що без тієї помочі Мадрит давно бувби в руках ген. Франко. Але офіційно сов. преса про те мовчить і плете своєму читачеві тільки про посилку харчів та одежі жінкам і дітям. Ні слова не було в цій пресі про танки, літаки, інструкторів.

Та — повстанці вилапують і притримують сов. пароплави, навіть почали топити і ось вийшло чортзна що: сов. читачі знають, що повстанці роблять це, що провокують Кремль, наспівами їм тільки про силу СССР і ось: чому та „сила" позволяє на таку нахабність? Якщо ґен. Франко легковажить силу СССР, то що казати про інші держави?

Врешті 14 мм. повстанці затопили пароплав „Комсомол" і невідомо, що сталося з його залогою. Для сов. читачів це була незвичайна сензація. Що зробить СССР, перед яким дрижить цілий світ?

А СССР не зробив нічого. Чому? Проста справа — нема чим. Кричали, що висилають фльоту, але — що його висилати, як є всього 5 старих підв. лодок і кілька розтелепаних дреднютів? Отже СССР обмежився до „собраній трудящих і резолюцій". Але яких!

„Ми, трудящі і т. д. заявляєм: Хоч бандитові Франко і вдалося затопити „Комсомол", то якщо він нападе на наші кордони — дістане таку відправу..." і т.д.

Отже ґен. Франко немає що й пробувати нападати на СССР. Але топити кораблі буде. Бо на це „велит СССР" відповідатиме... резолюціями і ухвалами будувати величезний воєнний корабель, що теж буде називатись „Комсомол".

На той „Комсомол" здирають по пів дня заробітної платні з усіх робітників, а шило про безсилість СССР вилазить з мішка, як ніколи...

кошляки — це вже не жарти.

Безголовя з жидами.

ДЕЩО З ЖИТТЯ НАШИХ СУСІДІВ.

Польща переживає тепер велику протижидівську гарячку й доволі читати польську пресу, щоб переконатись, що вся „антисемітська історія" Польщі починає бути нестерпною.

Як відомо, на одному з давніших засідань сойму прем. Складковський заявив: „Економічна боротьба — овшім", а недавно підтвердив свої слова ще краще: що тішиться тими тисячами селян, які йдуть у місто шукати чесного заробітку. Польське громадянство, очевидно — молодше, взяло собі ці слова за дозвіл гострого натиску на жидів і якщо вірити жидівській пресі — з жидами починає бути зле. Ясно, що жидівський крик одне, а дійсність друге, але пригляньмося цій справі самі.

ЕКОНОМІЧНИЙ БОЙКОТ.

Виходячи зі слушного заложення, що в Польщі занисокий відсоток цих „пацієнтів", частина польського громадянства почала гострий бойкот жидів. Початок дала Познанщина. Там зродилося відразу кілька антижидівських ґазет, з яких дві безпардонно фотоґрафували поляків під жидівськими крамницями й містили ці світлини в ґазеті. Бойкот дійшов до того, що публично пятнували кожного, хто жидам винаймив хату. Жидівські адвокати й лікарі потратили всю клієнтелю й „виривали" на схід. До нас! Відомо, що познанський університет не має ц. р. серед студентів ні одного жида. Пять малих місточок приневолили бойкотом вибратись всіх жидів з їх обсягу. Акція бойкотова почала охоплювати місто за містом. І ось останнє: **360 місточок у Познанщині та Торунщині не впускає жидів на торговиці**, хоч жидів у тих округах вдесятеро менше, як у нас, причому маґістрати цих місточок роблять це дуже хитро: затримують жидів на рогачках і не впускають у місто, мовляв, всі місця на торговиці розпродані. Жиди мусять очевидно, відпродувати на місці товар християнським купцям і ці торгують ним на ярмарках. В тій справі жиди вислали до міністерства окрему делеґацію, мовляв **така поведінка довела вже до нужди 2000 жидівських родин**, що голодують. Що їм сказали в міністерстві — невідомо. (В Совєтах жидівська поведінка виморила голодом міліони наших братів і ніхто не гавкнув! — ред.).

ВСІ СТАЮТЬ В ОДИН ФРОНТ.

Дуже цікаво насвітлює протижидівські настрої польського громадянства „Ґонец Варшавскі". Цей часопис стверджує, що такого антисемітського сойму, як теперішний, в Польщі ще не було і що жидів залякує однодушна постава санації з ендеками в тій справі. „Г. В." вияснює цю справу просто. **Молоді Поляки думають всі однаково: що треба націоналізувати польське госп. життя й забезпечити Польщі господарську незалежність.** От і все. А на доказ, як говорять у соймі, „Ґ. В." наводить слова пос. Будзинського, що дуже залякали всіх жидів. Той посол апелював до премієра:

— Бороніть польщини в персональній політиці! — і

— Якщо уряд не змінить персональної політики — говорив пос. Будзинські — то з усіх нас поробить антисемітів!

На молоде покоління Польщі, впевняє „Г. В." людовий фронт, що стає в обороні жидів, не має ніякого впливу.

ІСТОРІЯ З ПОС. БУДЗИНСЬКИМ.

Якщо ми вже при пос. Будзинським, то згадаймо історію, що недавно з ним трапилася. Цей посол з Лодзі, кавалерійський старшина, виголосив таку промову на останній сесії сойму:

„Пан премієре! Бороніть польщини в персональній політиці. Це виглядає на жарт, але відповідає понурій дійсності. **Представником ПАТ-а в Льондоні є жид, представниками півурядової „Ґазети Польской" і „Курера Поранного" жиди. Про все, що діється в Англії, довідуємося через цих трьох панів. На одній з найповажніших станиць у Франції, першим радником є жид, шефом пропаґанди жид, і жид є ґенеральним консулем.**

В редакціях жидівських часописів працюють жиди і це вважаємо за нормальне явище. **Але в редакціях польських часописів провідні становища займають теж жиди.** На конференції польської преси, скликувані урядом, приходять головно жиди, як репрезентанти польських часописів.

Відділ заграничної політики в радіо ведуть три жиди. Через яку ментальність переходить кожна вістка до поляка!

Якщо уряд не змінить персональної політики, то зробить з нас усіх антисемітів, бо такі факти, про які згадав я, викликують реакцію. **Жид є найбільш схильний до інтернаціонального тону.** Жиди є противниками формування сили, проповідують гуманітаризм і видвигають клічі про право людини. Революцію в Еспанії зробили жиди, люди, що свободу ніби поставили на педесталі.

Мій антисемітизм означає те, що я є антидезертир. Бо семіт, це людина, що втікає з поля боротьби. Всі ми, що боролися за незалежність, мусимо сьогодні боротися за усунення внутрішньої окупації. Уряд, що не стане на такому становищі, не заявиться рішуче в справах персональної політики, втратить контакт з колами, що боролися за незалежність, буде мати нас проти себе!"

„Ми, поляки, домагаємося, таких прав, які мають жиди. Це є перша фаза наших жадань".

З тієї промови довідуємося: як жахливо зажидівлене польське життя і — до чого довели поляків жиди: **поляки у своїй державі домагаються того, що мають жиди.** Але цікаве не те. Цікаве, що заявою, мовляв, кожний семіт є дезертиром, дуже образилися жидівські старшини, які служили в польській армії, в б. леґіонах і т. д. і шістьох з них викликало Будзинського на двобій. Невідомо, якби ця справа була скінчилася, якби не найшли були в обовязуючім кодексі чести, що Будзинський говорив **не особисто**, а як репрезентант своїх виборців і тому за те особисто... не відповідає.

ПРУТЬ НА НАС.

Очевидно, що більше пруть жидів на заході Польщі, то більше сунуть вони на наші землі. Ми солідно чуємо це й відчуваємо. Жидівські крамниці, всякі львівські „Трусти", що зродилися недавно — це власне ті втікачі-жиди з Познанщини. Та якщо вони думали, що український селянин — „дурний гой", вони готові дошкульно переконатись, що ні. І в нас іде гостра антижидівська течія. Жиди в розпучливих кліщах, хоч Америка, як може, рятує їх і в останньому тільки часі прислала їм знов 50 міліонів дол. на безкредитні позички. Але тут уже нема: **або виграють доляри, або честь народу!**

Нам байдуже до польської протижидівської акції. Якщо поляки допустили до зажидівлення свого життя, хай тепер журяться, як його віджидовити.

Ми маємо навчитись з тієї акції ось чого: **що й нам треба усамостійнювати наше, українське господарське життя — і що ця боротьба за його свобідний та ґенеральний розвиток така ж важна, як і політична боротьба.**

Тамту вели наші батьки. Цю ведемо — ми! І ми переведемо її й закінчимо перемогою!

◆◆◆

ЩЕ ОДНА МОРДА.

Стєклов-Нахамкес, большевицька шишка, призначена комінтерном на большевизатора Англії.

Вже й такий юда є...

ПЕРШИЙ УКРАЇНЕЦЬ-ОПРИЧНИК „ТОВАРІЩА" КАБАЛЄРА.

Як повідомляє яворівське „Українське Слово", червоні наймити Москви в Еспанії доповнили свою ріжношерстну компанію й одним покищо українцем, про якого точно відомо, що він воює проти національної еспанської армії. Це

ІВАН УТРАТА З С. ПРИЛБИЧІ ЯВОРІВСЬКОГО ПОВІТУ,

що 6 літ тому поїхав до Франції на роботу, два роки посилав навіть жінці й дітям гроші, потім чотири роки мовчав, заверушившись між всяку комунерську сволоту, а тепер його жінка дістала лист з Парижа, що Іван Утрата поїхав до Еспанії „добровольцем". Лист писав по польськи якийсь „Комітет помоци людові в Гішпанії" — отже масковане вербункове бюро комуни, що для інтересів комінтерну стягає з усіх країн гарматне мясо на еспанський червоний фронт.

Про ролю Івана Утрати нічого й згадувати. За миску сочевиці продав чоловік совість, добре імя, українську народню честь, став большевицьким наймитом. Далеко від рідної хати, буде комунерським опричником, буде мордувати тих еспанців, що боронять своєї батьківщини й віри, буде палити церкви й села...

Буде ще одним з тих трагічних „Іванів без роду", що помагали й Україну топити в крові її дітей і які ще й нині вбивають по селах не якусь буржуазію чи фашистів, а своїх братів селян...

Іване без роду — коли ти отямишся?

Трохи політики

Що діється у світі під сучасну пору.

За останні два тижні світ був незвичайно зацікавлений подіями в **Еспанії.** Там не тільки не вдалося довести до миру, але від цього, що червоні прилапали німецький корабель „Пальос", а Німці у відповідь червоні кораблі „Араґон" і „Марта Хункера" та затопили пароплав червоних „Сотон", трохи не прийшло до конфлікту на морі, куди вислали свої фльоти зараз Англія і Франція. „Пальос" червоні таки звільнили, забираючи з нього тільки вантаж і одного пасажира, а коли німці дали речинець, щоб його повернули й не дістали відповіді, заявили, що стрілятимуть кожний корабель червоних. Водночас нац. фльота ревідує і примушує виладовувати вантаж у нац. портах совєтські кораблі, що вже просто до скажености доводить большевиків. Всю цю і так заплутану історію Англія і Франція хочуть спинити загальною забороною помагати цій чи тій Еспанії, але німці відповіли, що вимагають контролі на кордонах від Франції і справа впала. Тимчасом справа погіршилася остільки, що в Мадриті почали звербовані комуністами з різних сторін люди тікати з „інтернаціональної бриґади", якою кермує озвірілий чекіст, сов. ґенерал Клебер, в дійсності мадяр Фекете. Тікали і до нац. армії і до своїх консулятів і кількох бельґійців втікло до свого. Бельґ. посол у Мадриті, Барґрев, не хотів їх видати, а тоді міліціони застрілили його з револьверу. Бельгія зажадала високого відшкодовання й настало в ній страшне обурення. Так само вертаються звербовані „добровольці" з плачем до Франції й Чехословаччини (про те напишемо окремо). А на самі наші свята армія ґен. Франка повела наступ і не тільки здобула Естапону, відтяла Ескуріяль так, що він просив вже здачі, але й окружила Мадрит з третього боку так, що червоні евакуували це місто зовсім з цив. населення. Щоб цей удар повстанців ослабити, франц. преса кинула у світ брехливий алярм, що есп. Марокко займили німці. Це заалярмувало Англію, але потім виявилося, що це чиста брехня і за це тягнуть тепер франц. міністрів до відповідальности. До нац. армії приїхало в останнім часі яких 3.000 японських добровольців і ця нац. армія йде далі вперід, посуваючись навіть у глибину Мадриту, де червоні скорострілами ззаду не пускають своїх героїв відступати.

З інших подій мин. тижнів цікава є спроба **Франції** зговоритись з **Німеччиною.** Франція бачить, що до добра її ворожнеча з Гітлером не веде і франц. посли ведуть вступні переговори в Берліні. Очевидно, це затривожило дуже Советів, а Німеччина не думає зміняти своєї політики і для цього **мін. Ґерінґ** є тепер у Римі, де точно обговорює подробиці співпраці Німеччини з Італією. **Франція** має зрештою клопіт з **Туреччиною,** що хоче прилучити до себе округу Александретти коло Сирії, яка була досі під опікою Франції й на цьому полі велике напруження. **Совєти** устійнили свій бюджет на 96 міліярдів рублів, з чого 20 міліярдів йде на узброєння, а небаром у Москві відбудеться **процес проти дальших троцкістів, Радека і Пятакова** та 8 їх товаришів. Про цей процес напишемо точніше. **В Японії** викрили великий ком. заговір, що на випадок яп.-сов. війни хотів Японію зробити большевицькою. Арештовано до 350 сов. агентів та аґітаторів. **В Польщі сойм** обговорює бюджет, а польська преса тішиться **голяндською королівною Юліянною, що недавно взяла шлюб і з чоловідом приїхала** до Криниці.

Чорна листа фронтоломів

В Стрию при вул. Гоша є цукорнича робітня **Івана Яворського,** що має більшість гостей українців, а проте бере весь товар і сирівці в жидів, м. і. масло й андрути, хоч їх має Маслосоюз і Нар. Торговля. Є свідки на те, як І. Яворський робив договір з жидом про доставу свіжого товару і як той жидок заки зів одне тісточко, обмацав чотири. Пан Яворський має під боком Фортуну Нову, Союз і Нар. Торговлю — всім цікаво, коли він перестане брати товар від срульків.

•

Т. Андрічук з кол. Острів ґм. Хорів горохівського пов. купив собі і своїм синам шапки в жида в Локачах, хоч якраз у тому часі ціла кольонія замовляла шапки в Шапкарні Українських Інвалідів у Львові.

*

В с. Мукані (Радехівщина) був представник ПСК і виголосив реферат про скуп збіжжя Союзом. Селяне були захоплені ідеєю віджидівлення торговлі їхнім продуктом. Та на тім скінчилося. Кілька господарів повезло збіжжя до ПСК, а колишний справник кооп. **Дмитро Гриза,** голова читальні „Просвіти" і член Надз. Ради кооп. **Микола Харчун** і член кооп. **Федь Паламар,** зробилися шабесґоями й повезли своє збіжжя до **Гершка.** Раз тобі просвітники й кооператори! Може від жидів і медалю дістануть?

ВІДПИСУЄМО:

Вп. Іван Коваль. Ваш проєкт поширити нашу боротьбу й на неморальність — є в нас давно у проєкті. Щиро дякуємо за побажання. Допис цікавий, йде в чергове число. Поможіть нам у роботі! На анонс ждемо. Привіт!

Вп. І. К., Станиславів. Ждемо. Гроші дістали. Може щось напишете зі свого міста?

Вп. М. З. Справа тих букв вияснена. Допис йде. Присилайте ще щось з околиці.

Вп. „Свій" з Радехівщини. Пишіть ще щось. Містимо оба дописи. Вітаємо щиро!

Вп. Тутешний з Чорткова. Допису про фронтоломів Ви не підписали й Ваш допис виглядає, як стріл зза плота, що невідомо, хто стріляє. Чейже підписуєте тільки для нас, а відвагу треба трохи мати! За признання дякуємо й пришліть лист з підписом, помістимо. Тайну задержимо!

Вп. Василь З. у Д. Допис піде в черговому числі. Привіт!

Вп. Г. К. в Б. Щиро-щиро вітаємо, дякуємо і стискаємо руку. Треба нам таких більше, як Ви! Пишіть ще щось з околиці! Про книжечки думаємо, одна вже є. Відписуємо ще й листом.

Вп. Петро Л. в П. Допис ми провірювали і вийшло краще, як Ви думали. Містимо. Пишіть ще.

Вп. Петро Р. Матеріяли підуть у чергові числа. Пишете взагалі цікаво, чекаємо. За надісланих передплатників дякуємо. Можете стягати передплати та відтягати собі такий відсоток, як при кольпортажі. Здоровимо!

Вп. Ол. Демків. Справа, яку Ви порушили, дуже важна й дякуємо за Ваші цінні думки. В черговому числі основно обговоримо її й дамо анонс. В цьому не було вже місця. Привіт!

Вп. Д. М., Дрогобич. Дуже цікаве, використаємо в ч. 4. Пишіть ще.

Вп. Чачалуба Й. Використаємо в 4 ч. Напишіть ще щось. Привіт!

Вп. В. Красник. Пишемо до Вас в листі широко про все.

Вп. Косців М. Ще одне число мусить допис зі статтею, яку ми до нього доробили, підождати. Здоровимо!

Продовження статті „Жиди в Німеччині" буде поміщене в черговому числі.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ЖИДІВСЬКІ ФІРМИ И ПІДПРИЄМСТВА — ЦЕ МАТЕРІЯЛЬНА БАЗА КОМУНІЗМУ И ТОМУ ЧЕСНИЙ УКРАЇНЕЦЬ У ЖИДІВ НЕ КУПУЄ. — ЖИДІВСЬКИХ ФІРМ НЕ ОГОЛОШУЄМО.

Фірми, в яких українці полагоджують свої орудки.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ:
1 мм. анонсової шпальти 20 сот.
в тексті 30 сот. на 1 стор. 40 сот.
Більші анонси за окремою умовою.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ И АДМІНІСТРАЦІЇ „Фронтом!" — ЛЬВІВ, КУРКОВА 8.

Видає й за редакцію відповідає Іван Мец. Друкарня „ҐРАФІЯ", Львів, вул. Тиха ч. 5.